

til at indsamle æg af gråand samt mågeæg af de almindeligt forekommende arter, men ikke af de i bemærkningerne til § 26, stk. 1, omhandlede helårsfredede mågearter.

Det kan næppe forudsættes, at ægindsamlere altid vil være i stand til at kende forskel på mågeæg og andre fugles æg — f. eks. kan mågeæg let forveksles med klydens æg. Der er således forekommet tilfælde af ægindsamling, under hvilke „rub og stub“ er medtaget uden hensyn til, hvilken fugleart det drejede sig om, og en sådan — strafbar — fremgangsmåde anses af de sagkyndige for yderst skadelig for vildtbestanden. Det har været overvejet at gøre ægindsamling betinget af erhvervelse af jagttegn, men dette vil næppe være en tilfredsstillende løsning af problemet. — En ordning, hvorefter ægindsamling kun må foretages, såfremt grundejeren forinden er blevet instrueret om, på hvilken måde de pågældende mågearters æg kan kendes fra andre fugles æg, synes mere hensigtsmæssig. — I forbindelse med instruktionen bør der udleveres en tavle udvisende de forskellige mågearters æg til grundejeren, ligesom denne må gøres opmærksom på, at såfremt ægindsamlingen foretages af børn, bør disse være under opsyn af en person, der har kendskab til de forskellige typer af æg.

Til § 29.

Stk. 1 afløser JL. § 18, litra c og d, som foreslås ændret på enkelte punkter.

I medfør af JL. § 18, litra c, har landbrugsministeren igennem årene iværksat særfredninger for forskellige vildtarter, der har været begrænset til enkelte dele af landet, således til et eller flere amter, øer samt i et enkelt tilfælde en halvø. Såfremt fredning af mindre lokalområder måtte komme på tale, synes det dog naturligt, at fredningen kun bør iværksættes, såfremt der er et udbredt ønske blandt ejerne i området om fredningens iværksættelse, og der foreslås derfor indført en bestemmelse om, at iværksættelse af fredning på mindre lokalområder — der bør være velarronderede — forudsætter, at $\frac{3}{4}$ af lodsejerne, som tillige må have jagtret på $\frac{3}{4}$ af områdets samlede areal, fremsætter begæring herom. En sådan begæring vil normalt skyldes, at jægere, hvis jagtdistrikter tilsammen danner et velarronderet hele, vil sikre sig imod, at en god vildtbestand, ophjulpet ved en fælles indsats, udsættes indefra for rovdrift fra enkelte jægers side. Efter jagtorganisationernes opfattelse vil grov rovdrift (f. eks. i forbindelse med indfodring og flere gange ugentlig minutios afsøgning af terrænet) på en ejendom af gennemsnitsstørrelse ofte gøre det umuligt at opretholde en blot nogenlunde god vildtbestand på

de omliggende arealer, idet en stor del af standvildtet fra disse før eller senere vil passere ejendomsgrænsen og derved udsættes for rovjægernes udryddelsesjagt. I øvrigt bør de pågældende lokalområder være af en vis størrelse, almindeligvis 400-500 ha, men i enkelte tilfælde kan særfredning eventuelt være hensigtsmæssig på mindre områder (50-100 ha), f. eks. i fællesmoser eller på en halvø. Ved ordet „velarronderet“ forstås i denne forbindelse ikke blot sammenhængende, men også nogenlunde kompakt (altså ikke lange, smalle arealer) og med nogenlunde jævnt forløbende grænselinier.

Adgangen til at forlænge de i loven fastsatte jagttider er medtaget under hensyn til, at en vildt- art i en enkelt sæson kan øges så stærkt, at en hensigtsmæssig beskydning ikke kan gennemføres inden for jagttiden. Der tænkes herved bl. a. på fasanhaner. — Spørgsmålet om fastsættelse af jagttid for helårsfredede arter kan blive aktuel med hensyn til nyindkomne arter, der efter lovforslaget vil være fredet hele året, uanset om de måtte vise sig skadelige, f. eks. for landbrugsafgrøder, jfr. herved bemærkningerne til forslaget § 26, stk. 1.

Ordene „for et tidsrum af indtil 3 år“ i JL. § 18, litra c, er ikke medtaget i forslaget. Efter nyere praksis gennemføres særfredninger for et år ad gangen, idet det findes mest hensigtsmæssigt at udsende én årlig bekendtgørelse, indeholdende samtlige i den pågældende jagtsæson (1. august — 31. juli) gældende særfredninger. Sidste punktum i JL. § 18, litra c, er udgået som overflødig.

Stk. 2 er en ny bestemmelse.

Stk. 3 er stemmende med gældende praksis.

Til § 30.

Bestemmelsen afløser JL. § 15, litra b, stk. 2, 2. pkt., §§ 21, 22, 22 a og 22 c, men tilsigter ingen ændring af hidtidig retstilstand. Da forslaget § 30, stk. 1, også omfatter æg, er der i litra d medtaget en bestemmelse om, at æg, der er lovligt indsamlet efter § 28, stk. 3, må forhandles i tiden 1. april-31. maj.

Den i JL. § 22 b indeholdte bestemmelse om, at hjerper og ryper kan forhandles og forsendes uden plombering, er udgået som overflødig, da de pågældende fuglearter ikke forekommer i vild tilstand her i landet.

JL. § 22 d er ikke medtaget i forslaget, idet det forekommer mere hensigtsmæssigt at fastsætte de nærmere regler om forsendelse administrativt, jfr. forslaget § 30, stk. 4. Det samme gælder de detaljerede bestemmelser om plombering i JL. § 22 c, jfr. § 21. — Endvidere findes det rimeligt at ligestille en af landbrugsministeren godkendt mærkning af vildtet